

عنوان مقاله:

اصول توسعه پایدار در حقوق بین الملل محیط زیست

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی پژوهشهای دینی، علوم اسلامی، فقه و حقوق در ایران و جهان اسلام (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

مهدی توکلی - دانشجوی کارشناسی ارشد، حقوق خصوصی، دانشگاه پیام نور، ایروان، ارمنستان

عسگر جلالیان - دانشیار، حقوق خصوصی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

جامعه ی بین المللی توسعه پایدار را به عنوان یک الگوی غالب به منظور کیفیت زندگی در سال 1992 در کنفرانس سازمان ملل در مورد محیط زیست و توسعه مورد شناسایی قرار داد. هرچند که توسعه پایدار پذیرای تعاریف نسبتاً متفاوتی است، اما یکی از تعاریف بسیار پذیرفته شده و به کار گرفته شده همان تعریفی است که در کمیسیون بروتلند در مورد محیط زیست و توسعه آمده است. مولفه های توسعه های پایدار در دستور کار 21 و در اعلامیه ی ریو مشخص شدند که هر دوی این اسناد در کنفرانس ریو در مورد محیط زیست و توسعه و در ادامه در اسناد ملی، منطقه ای و بین المللی تصویب شده اند. تقریباً همه اصول حقوق بین الملل محیط زیست در جهت اثبات متهم توسعه پایدار به کار می آیند. اصولی از قبیل اصل حاکمیت بر منابع طبیعی، اصل تعهد به همکاری، اطلاع رسانی و کمک در مواقع اضطراری زیست محیطی، اصل حمایت و حفاظت از محیط زیست، اصل الزام به پرداخت غرامت توسط آلوده کننده محیط زیست، اصل جلوگیری و اصل احتیاطی اگرچه درجه الزام آوری آن ها متفاوت است اما به این اصول باید در یک مجموعه واحد نگریست چرا که هر اصلی اصول دیگر را تکمیل می کند. البته متهم توسعه پایدار به طور مستقیم و واضح در میان مفاهیم حقوق بین الملل محیط زیست بیشتر از اصول به چشم می خورد. در این تحقیق به اصول توسعه پایدار و اجزای تشکیل شده در حقوق بین الملل محیط زیست پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، محیط زیست، حقوق بین الملل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/924941>

